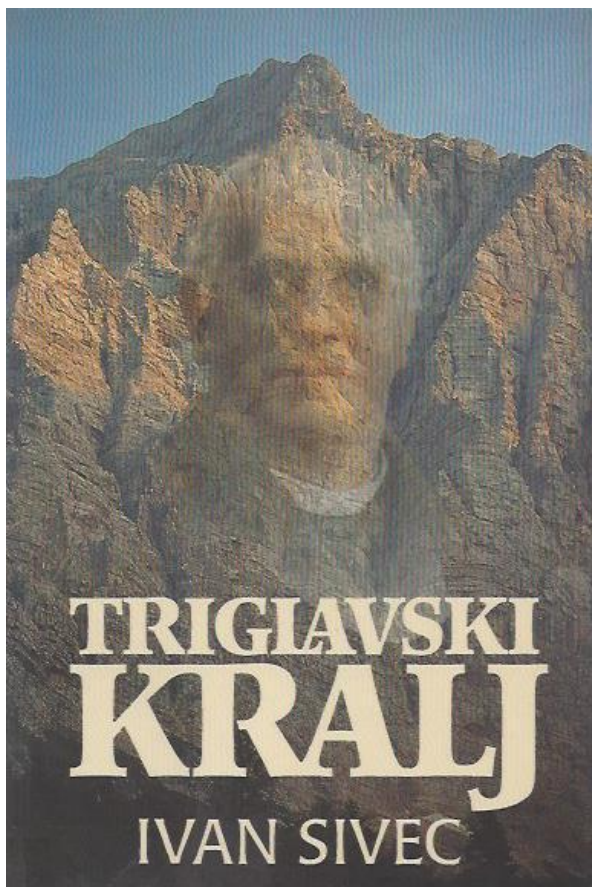

Ivan Sivec: Triglavski kralj

»Ker sem ob večerih rad hodil na sprehod od cerkve do župnišča,... sem to pot premeril tudi nekega majskega dne. Stal sem tam nad Mojstrano, opazoval prelepe planine naokrog in se s posebnim zanimanjem oziral proti najvišjemu vrhu. Naenkrat mi je v glavi kar sama zapela melodija za prvi dve kitici. Vse besede sem znal že na pamet. Do tistega trenutka jih še nisem znal uglasbiti, čeprav se jih nisem naučil na pamet po naključju, ampak je šlo za globlje dejanje. Kar sama pa se je melodija potegnila naprej:

»V poletni vročini v strme gore,
da tam si v samoti počije srce.«

Pohitel sem domov. Te prelepe melodije pač ne smem izgubiti iz glave! Tako prijetno se je ulivala z besedami, da se mi je zdelo, kot da sta ulita iz enega kosa tako besedilo kot melodija.

Sedel sem za harmonij, nekoliko popravil zadnji dve noti, drugače pa je bilo vse na mestu.

Stopil sem ven, v vrtno uto, ter pesem na ves glas prvič zapel... Brez samovšečnosti lahko rečem, da mi nobena pesem niti prej niti pozneje ni tako uspela kot prav ta... Zdi se mi tudi, da mi je melodijo prišepnil Bog zato, da ne bi nesrečen hodil tja gor k našemu očaku...«

(Ivan Sivec, Triglavski kralj, Družina 2001, Ljubljana, str. 102)